

στο μικροσκόπιο...

“Έδωσε όραμα κι ελπίδες στον πλανήτη”

Της **ΚΟΡΙΝΑΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ**

«Οποιος δεν έκλαψε, το βράδυ της Τρίτης, δεν έχει αισθήματα», είπε ο αμερικανός κωμικός Μπιλ Μάχερ στην εκπομπή του Λάρι Κινγκ στο CNN. Και ποιος δεν έκλαψε εκείνο το βράδυ!

Από τον παλαιά μαύρο πολιτικό Τζέσε Τζάκσον και χιλιάδες πολίτες όλων των χρωμάτων μέχρι τον ίδιο το νικητή των προεδρικών εκλογών, τα δάκρυα είχαν την τιμητική τους την ώρα που ο Μπάρακ Ομπάμα εκφωνούσε τη νικητήρια ομιλία του.

Κάποιος θα μπορούσε να μιλήσει για συμπτώματα ομαδικής υστερίας. Αυτό, όμως, δεν εξηγεί απόλυτα τους πρωτοφανείς -για την εκλογή ενός αμερικανού προέδρου- πανηγυρισμούς σε ολόκληρο τον πλανήτη, εξώφυλλα όπως εκείνο της γαλλικής «Liberation» που κυκλοφορούσε με τον τίτλο «We have a dream» («Έχουμε ένα όνειρο»), παραφράζοντας το σύνθημα του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, ή δηλώσεις όπως του αρθρογράφου των «New York Times», Τόμας Φρόντμαν, ο οποίος έγραψε ότι «Ο εμφύλιος πόλεμος που ξεκίνησε από τη Βιρτζίνια στις 21 Ιουλίου του 1861 τερματίστηκε 147 χρόνια αργότερα, χάρη στο αποτέλεσμα που έβγαλε η κάλπη στην ίδια Πολιτεία».

Ανεξάρτητα από την πολιτική που θα υιοθετήσει ως εν ενεργεία πρόεδρος και τις υποσχέσεις που θα ή δεν θα υλοποιήσει, ο Ομπάμα προσέφερε στους Αμερικανούς κάτι που τους έλειπε εδώ και χρόνια: το όραμα. Ένα όραμα που συνόψισε σε δυο λέξεις, «ελπίδα» και «αλλαγή».

«Εάν υπάρχει ακόμα κάποιος εκεί έξω που έχει αμφιβολίες για το αν η Αμερική είναι ο τόπος όπου όλα μπορούν να συμβούν, που αναρωτιέται αν το όνειρο των πατέρων μας είναι ακόμα ζωντανό στις μέρες μας, που εξακολουθεί να αμφισβητεί τη δύναμη της δημοκρατίας μας, απόψε του δίνουμε την απάντηση».

Με αυτά τα λόγια ξεκινούσε την ομιλία του ο νέος πρόεδρος, επιχειρώντας να αναβιώσει το περίφημο

«αμερικανικό όνειρο», απτή απόδειξη του οποίου είναι και ο ίδιος: όχι μόνο λόγω του χρώματός του ή της ταπεινής καταγωγής του, αλλά κι επειδή έκανε δυνατά τα αδύνατα, ξεκινώντας ως αυτσαίντερ και εκπολίζοντας το μεγάλο φαβορί Χίλαρι Κλίντον. «Δεν ήμουν ο επικρατέστερος υποψήφιος», είπε ο νικητής.

Αυτή τη νίκη, ωστόσο, δεν την πιστώνει στον εαυτό του, αλλά στους ψηφοφόρους: «Αυτή είναι η δική σας νίκη. Ξέρω ότι δεν κάνατε ό,τι κάνατε απλώς για να κερδίσουμε τις εκλογές, ξέρω ότι δεν το κάνατε για μένα, αλλά γιατί αντιλαμβάνεστε το μέγεθος του έργου που τώρα βρίσκεται μπροστά μας».

Η νίκη, όμως, συνεπάγεται και ευθύνες: «Ας επικαλεστούμε, λοιπόν, ένα νέο πνεύμα πατριωτισμού, προσφοράς και ευθύνης, και ας αποφασίσει ο καθένας από μας να εμπλακεί, να εργαστεί πιο σκληρά και να φροντίσει όχι μόνο τον εαυτό του, αλλά και τους άλλους». Εδώ οι παραπομπές στον Τζον Κένεντι είναι αναπόφευκτες.

Μνήμες Κένεντι

«Αυτές οι εκλογές ξεπερνούσαν τα πολιτικά και οικονομικά ζητήματα. Ήταν η επιβεβαίωση μιας βα-

θύτερης ανάγκης για αλλαγή στην ίδια τη φύση της χώρας. Η πρώτη φορά που έζησα κάτι ανάλογο ήταν με την εκλογή του Τζον Κένεντι», γράφει στο περιοδικό «The Nation» ο παλαιά μαχός δημοσιογράφος Τζο Κλάιν.

Από τις σελίδες του ίδιου περιοδικού, ο πολύ νεότερος αρθρογράφος Αρι Μπέριμαν αναφέρει σχετικά με το «κίνημα» Ομπάμα: «Την πρώτη φορά που είδα τον Ομπάμα στην τηλεόραση, κατάλαβα αυτό που μου έλεγαν διάφοροι συμφοιτητές μου: ότι αυτός ο τύπος ήταν διαφορετικός, ξεχωριστός, το είδος του πολιτικού με το παράξενο όνομα, την ιστορία και το παρελθόν που εκπροσωπούσε πραγματικά το αμερικανικό χωνευτήρι του 21ου αιώνα».

Όμως η νίκη, όπως και οι παραλληλισμοί με τον μυθικό Κένεντι, συνεπάγονται και ευθύνες: «Μη ρωτάτε τι μπορεί να κάνει η πατρίδα για εσάς, αλλά τι μπορείτε να κάνετε εσείς γι' αυτή», έλεγε ο Κένεντι. Και σήμερα... «ο Ομπάμα φέρνει τους Αμερικανούς ενώπιον των ευθυνών τους», σχολιάζει ο γάλλος πολιτειολόγος Βενσάν Μισελό στη «Liberation».

«Ο Μπους, για οχτώ χρόνια, προσέφερε στους Αμερικανούς ψεύτικες ελπίδες (...). Ο Ομπάμα, αντίθετα, κάνει λόγο για θυσίες. Ο παραλληλισμός με τον Ρούζβελτ του 1933 είναι πολύ έντονος».

Ο Ρούζβελτ, ο Λίνκολν, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ... Από την ομιλία του νικητή (όπως και στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας) «παρήλασαν» όλες οι μεγάλες μορφές του αμερικανικού έθνους, το οποίο ποτέ δεν έπαψε να αναζητά ήρωες.

Και αν ο Ρούζβελτ έθεσε τις βάσεις του «Νιου Ντιλ», ο Ομπάμα «κάνει λόγο για μια νέα μορφή πατριωτισμού», διαπιστώνει στους «New York Times» ο καθηγητής Φιλοσοφίας, Μάικλ Σάντελ.

«Αυτή είναι η πιο ευαίσθητη χορδή που κατόρθωσε να αγγίξει η καμπάνια του. Ψύπνησε έναν ιδεαλισμό που βρισκόταν σε ύπνωση, τη δίψα πολλών πολιτών να υπηρετήσουν κάτι μεγαλύτερο από τους εαυτούς τους».

Οι πρώτοι «άνθρωποι του προέδρου»

PAM EMANIOYEA (49 ετών): Εβραϊκής καταγωγής επικοινωνιολόγος και τραπεζίτισ, γέννημα-θρέμμα του Σικάγου. Βουλευτής του Δημοκρατικού Κόμματος στην 5η Περιφέρεια του Ιλινόις, πρώην συνεργάτης του Μπιλ Κλίντον και νυν προσωπάρχης του Λευκού Οίκου. Ήταν η πρώτη επιλογή του Ομπάμα για την πανίσχυρη αυτή θέση,

μα απόφαση που ξεσήκωσε θύελλα ενθουσιασμού στην εβραϊκή κοινότητα. Ο πατέρας του αγωνίστηκε για την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ και έφερε τη στάμπα του τρομοκράτη από τους Βρετανούς αποικιοκράτες. Οργανωτικός και στρατηγικός νους, αλαζόνας και τραχύς ως χαρακτήρας.

ΜΙΑ ΑΠΟ τις πρώτες αποφάσεις του Μπαράκ Ομπάμα ήταν και η δημιουργία της ομάδας που θα προετοιμάσει την ομαλή μετάβαση της εξουσίας στον Λευκό Οίκο και θα προτείνει τους συνεργάτες του νέου προέδρου.

Επικεφαλής της τέθηκε ο Τζον Ποντέστα, καθηγητής Νομικής, πρώην προσωπάρχης του Λευκού Οίκου επί διακυβέρνησης Κλίντον και θερμός υποστηρικτής της Χίλαρι στις προκριματικές εκ-

λογές του Δημοκρατικού Κόμματος. Γεννήθηκε και αυτός στο Σικάγο πριν από 60 χρόνια από Ιταλοαμερικανό πατέρα και Ελληνοαμερικανίδα μητέρα. Είναι επίλεκτο μέλος των φιλελεύθερων δεξαμενών σκέψης των ΗΠΑ και συγγραφέας του βιβλίου «Η εξουσία της προόδου: Πώς οι προοδευτικοί της Αμερικής θα σώσουν για μια α-

κόμα φορά την οικονομία, το περιβάλλον και τη χώρα μας».

Συμπρόεδροι στην ομάδα μετάβασης είναι δύο στενοί συνεργάτες του Ομπάμα:

Η Βάλερι Τζάρετ, επιχειρηματίας και πολιτική ακτιβίστρια, θεωρείται από τους μέντορες του Ομπάμα, καθώς είναι σύμβουλος του από την εποχή που έκανε τα πρώτα του βήματα στην τοπική πολιτική σκηνή του Σικάγου. Γεννήθηκε πριν από 52 χρόνια στο Σιράζ του Ιράν, όπου ο γιατρός πατέρας της διηύθυνε ένα νοσοκομείο για φτωχούς. Καυχάται ότι ο πρόπάππος της ήταν ο πρώτος Αφροαμερικανός που αποφοίτησε από το περίφημο MIT.

*Ο Πιτ Ράουζ, 62 ετών, είναι ο διευθυντής του πολιτικού γραφείου του Ομπάμα και ο άνθρωπος που γνωρίζει

όσο λίγοι τα πολιτικά πράγματα της Ουάσιγκτον. Τον αποκαλούν «ο 101ος γερουσιαστής» για τις γνώσεις και τις ικανότητές του. Απόφοιτος του Χάρβαρντ, υπηρετεί στο Καπιτώλιο από το 1971 και βοήθησε καθοριστικά τον Ομπάμα στα πρώτα του βήματα στη Γερουσία. Τώρα θα είναι απαραίτητος στον νέο πρόεδρο για τις σχέσεις του με το Κογκρέσο.

